

**Tartsatok bűnbánatot, és
higgyetek az evangéliumban!**

Húsvéti örömünk az erősségünk

Minél nehezebbé, összetettebbé és küzdelmesebbé válik a hétköznapi megélés, annál inkább van szükségünk az ezzel ellentétes tapasztalatra: egyszerűsége és áttekinthetősége. Milyen erőforrásból merítünk? Istenben, az Úrban való örömből (vö. Neh 8,10). Az Istenben való öröm olyan erőmnek bizonyul, amelynek felhasználásával helytálok mindabban, amiben szükséges helytállnom? Az öröm az Istenben életem pozitív alaphangoltsága? Ennek az örömnek a kisugárzása útmutatást jelent azoknak, akik erre még nem találtak rá?

Vizsgáljuk meg, hogy milyen összefüggésben hangzott el ez a vallomás: „Ne szomorkodjatok, hiszen az Úrban való öröm az erősségetek” (Neh 8,10). A babilóni fogságból történt visszatérést követő években (Kr. e. 538–534 között). A legmélyebb megaláztatottságból újra kisarjadt Izrael vallási, társadalmi és politikai öntudata. Nehemiás a perzsa király helytartójaként politikai felelős volt az önállóvá lett Juda provinciában. Ezdrás vezető papként és írástudóként előmozdította a lerombolt templom felépítését. Beszédeiben fáradhatatlanul tudatosította kortársaiban: Ha újra egy népet akarunk alkotni, ha élni akarunk, akkor a Sinai szövetség törvényeit válasszuk ismét életrendünknek! A túlélésük, az életben maradásuk és a gyarapodásuk volt a tét. Lehet még számunkra jövő? Eredetüket felidéztek jövőjük megragadása érdekében. Az eredetükhöz történő odafordulásban tárult fel a jövőjük. Izrael eredete megadható az egyiptomi szolgaságból történt kiszabadításukban és Isten akaratának kinyilatkoztatásában a Sinai hegyen. Izraelt Isten tulajdon népévé tette a Sinai szövetségekötésben és a kiszabadítottaknak új életrendet adott. A sinai törvényadás Isten népének tett szeretetvallomásának teljessége, népe létezésének alapja. A Tóra kötelező érvényű útmutatás az Istenhez és emberhez méltó életre. Mivel életben akartak maradni a babilóni fogságból szabadulva, ezért a Tórában lefektetett életrendet sajátították el újra. Ezdrás pap és írástudó nem azt kérdezte, hogy mi hiányzik nektek, hanem a törvény felolvasásával megjelenítették a nép kiválasztástörténetét, hogy elhangozzon: „enyéim vagytok”. Ennek tudatosításával vette kezdetét megújulásuk. „Enyéim vagytok” – ebben rejlik életük középpontja. Reflexiójuk eredetükre alkotó jelenük és abszolút jövőjük lehetővé tétele, amelyet összefoglal az alábbi mondat: „Ne szomorkodjatok, hiszen az Úrban való öröm az erősségetek” (Neh 8,10).

folytatás a 2. oldalon ►

► Az Úrban való örvendezés az Istenbe vetett húsvéti hitből nő ki, és tartósan megjellegzi viselkedésünket. Akkor is tartást ad nekünk, ha minden inog és összetörik körülöttünk. A fájdalomban, sőt a halálban is erőt ad, mert kifejeződése annak, hogy Istentől szeretettek vagyunk, és ez a szeretet legyőzte a bűnt és a halált Jézus Krisztus feltámadásában. Jézus feltámadásában egészen új, addig nem látott és hallott ment végbe, amely megváltoztatta a világot és benne az ember helyzetét. Teljesen új módon, a tiszta szeretet cselekedetével megnyitotta a földit, az emberit egészen Isten benső

életéig, aki így valóban feltárulkozott előttünk, mert a feltámadásban elért az emberlét új lehetősége, amely egyetemes, mindenkit érint. Egy újfajta jövő nyílt meg az ember előtt: az emberi egzisztencia új dimenziója az Istenben.

Húsvét ünneplése ebbe az új dimenzióba állít minket, amelyben rátalálunk az üdvösségre és örömeire. Húsvét örömos üdvöt foganatosít: „Ha tehát száddal vallod, hogy Jézus az Úr, és szívedben hiszed, hogy Isten feltámasztotta a halálból, üdvözülsz” (Róm 10,9). ■

Krakomperger Zoltán

Az ügy a fontos

A Szent Anna plébánosaként a két káplánomnak sűrűn emlegettem az együttműködésre utalva, hogy az ügy a fontos. Jézusért, az Úrért lettünk papok, Őt látva és szolgálva végezzük mindig a munkánkat. Hiszen, ha átéljük a Vele-létet, akkor nem teher a szolgálat, mert megérint bennünket a jézusi kijelentés: „Az én igám édes. Az én terhem könnyű” (Mt 11, 30). A civil életben is a jó munkahelyi légkör és kapcsolat hatására szeretnek együtt dolgozni az emberek. A papi életben a lelkek gondozása miatt ez különösen is fontos, hiszen példát kell mutatni, sőt örök értékek forrogna kockán.

Nem béresként kell beleállni a szolgálatba, hanem hűséges és hálás lelkelettel. Az ember-halászhálóban fontos láncszem mindenki, mert az Ige magjának elvetése, a fénygyújtás, az út irányának megmutatása Jézussal és Jézusért történik. Amit Jézus mond, az a papra is vonatkozik: „Jöjjetek hozzám, és utánam!” Ebben kell szakembernek lennie a papnak, és ebben kell tanácsot adnia a szomszédos lelkeknek. Az imaélet, az olvasmány, a tapasztalat megosztása azért is fontos, hogy láttassuk: nem elég feloldozást adni, hanem jó szóval vezetni is kell a testvéreket az úton. Nem a pap személye a fontos, hanem Az, Aki őt hívta, küldte, Akit képvisel és Akivel él. Ha egyénisége elfedi a Mester vonásait, vagy a hiúsága dominál, nem becsülik őt, akkor jönnek a pótszerek, és gyakran megbicsaklik a hivatása.

Az ügy a fontos téma kapcsán két dologra kell figyelni: kézbe venni és kézben tartani az ügyek irányítását. Ha a vezető elengedi a gyeplőt, széthullnak a dolgok. Ez jelezheti azt is, hogy nincs érzéke a vezetéshez, nem mer véleményt nyilvánítani. Látnia kellene: jobb, ha nem vállal ilyen beosztást. Ha túl szigorú, nem nyilatkoznak őszintén a munkatársai, nem segítenek az ügyek megoldásában. Mindig meg kell világítani a társak előtt is, hogy az ügy a fontos, ez nem magán-vállalkozás, hanem a jó Isten ügye, ezért közös az ügyünk és felelősségünk, ez nem csak a plébános, a plébániai kormányzó feladata, nem csak a káplán szívügye. Mert például, ha elhanyagoltak a dolgok, akkor az a kántor, a hitoktatók, a testületi tagok és az aggódó hívek ügye és felelőssége is.

Manapság a világiaktól, az államtól soha nem látott támogatást kap az egyház, de ez csak a külsőt erősíti. Az ügy a fontos, a lelkek ügye, a belső, a szentségi élet, az egyház kegyelmi élete, ezért kell a jézusi tanítást szelíden és vonzóan felkínálni. Olyan közösség kell, hogy szívesen jöjjenek közénk, szívesen maradjanak közöttünk. Nem elriasztani hatalommal, tekintéllyel, mert oda megy a kereső hívő, ahol szükség van rá, ahol örülni jöttek. Ha ezt nem érzi, baj van a kapcsolatokkal, elsősorban a Jézussal való kapcsolattal. Nem értem, miért több a plébániai kormányzó, mint a hagyományos plébános megnevezés, hiszen úgylát az övé a fele-

lősség mindenért. Bölcsnek kell lennie, és kerülnie kell a hatalom éreztetését, hogy ezen a területen ő dirigál. Például az egyik egyházközségben két Szent Antal szobor volt a templomban. Az egyiket az utódplébános ki akarta tenni, de még élt az adományozó, és ebből nagy botrány lett. Meg kellene beszélni, ha be akarnak valamit vinni – képet, szőnyeget, virágot –, hiszen ezek kapcsán is érvényesülni kellene az elvnek, hogy az ügy a fontos.

Fentebb írtam, kézbe kell venni a dolgokat egy plébániai vezetőnek, hogy a hívek lássák, érzékeljék: itt nálunk helyén vannak a dolgok, mindenki tudja, ki mi-nek a felelőse. A plébánost ne a hiúság vezesse, de ne is hagyják a hívek, hogy belefulladjon a munkába. Az együtt-munkálkodás egy plébánia életében akkor is fontos, ha nincs sem káplán, sem kántor. Úgy kell kéz-

ben tartani a dolgokat, hogy a hívek sajátjuknak érezzék az egyház, a templom, a közösség ügyét.

Amikor 1974-ben bérálás volt a kápláni helyemen, kértem a bérmaszülőktől is az igazolást a gyónásról és az áldozásról. Egy diák már a püspök előtt állt, amikor átadták az igazolást. Az egyházjog előírja mindezt, de ehhez élő hit is kell. Be kell vallanom, túl szigorú voltam itt.

Ahhoz, hogy az ügyet töretlenül szolgáljuk, bele ne fáradjunk, vagy ki ne égjünk, aktív imaélet és komoly szemlélődés, virrasztás kell a szentségi Jézussal, és így megélni a Szent Ignáci szándékot: „*Mindent Isten nagyobb dicsőségére!*” Mindez pedig szelídségre és alázatosságra tanít bennünket.

Orosz Lőrinc ny. plébános

A keresztényüldözés liberális diktatúrája

Az egész világ a liberális diktatúra érájában szenved, aminek központi eleme a keresztényüldözés. A liberális diktatúra jelszavai a „gyűlöletbeszéd”, a „közösség elleni izgatás”, a „homofóbia”, az emberi jogok címszóval a keresztény értékek ellen támad. Oda jutottunk, hogy gyűlöletbeszédnek számít a Bibliából idézni, és ez sajnos nemcsak Nyugaton, de nálunk is felütötte a fejét. Azt már évtizedek óta tudjuk, hogy például Norvégiában külön munkaerőt foglalkoztatnak az újságok a „gyűlöletbeszéd” irtására, de hogy nálunk is ez a vád érje a Bibliából idéző ferences rendi szerzetest, megérleli azt a gondolatot, hogy szinte hiába védekezünk mi gyermekvédelmi törvénnyel, az Alaptörvényben a keresztény kultúra védelmével, minden bent van az országban a baloldali liberális erők révén. Ennek jele az elhíresült meséskönyv, ami a homoszexualitást hirdeti, a hagyományos család ellen támad, de a legutóbbi eset, a liberális teológusnő kifakadása és támadása a teremtésvédelmet képviselő Hess Dénes ferences rendi szerzetes ellen.

Legutóbb Finnország is belépett a liberális diktatúra világába, amikor Paiwi Rasanen finn parlamenti képviselőt vegzálja, mert fb. oldalán idézett a Bibliából. Isten teremtésterve mellett tette le a voksát, amikor idézte a Szentírásból, hogy Isten férfit és nőt teremtett. Az LBMTQ és gender örület korában ezt „gyűlöletbeszéd” címmel elítélték, január 24-én lesz a tárgyalása, mert a Bibliából idézett. Mindez megsérti a szólás- és vallásszabadságot, valamint az oly sokat idézett emberi jogo-

kat. Ez felveti azt a kérdést korunkban, hogy a keresztény hitet megvallani bűncselekmény? A CitizenGo civil szervezet küzd a keresztény értékekért, petíciót indított a képviselőasszony érdekében a szólás és vallásszabadság nevében Raya Toiwiainen főügyésznőnek címezve. Lehet, hogy ez is falra hányt borsó ebben a liberális diktatúrában, ahol már az alapvető szabadságjogokat korlátozzák?

Ha hazai vizekre evezünk, jobboldali kormány ide vagy oda, mégis felbukkan ez a világméretű probléma. Perintfalvi Rita liberális teológusnő, aki harcosan áll ki a homoszexualitás népszerűsítése mellett a tolerancia, elfogadás hamis jelszavaival, egyenesen „közösség elleni izgatás” vádjával illette a ferences rendi szerzetest, aki nyílt levélben felszólította, hogy káros tevékenységével hagyjon fel, mindezt alátámasztva a Bibliából vett idézetekkel. Utalt a teremtésre, ahol Isten férfit és nőt teremtett, a homoszexualitás bibliai ítéletére, gondosan különválasztva a sérült embert és a bűnelkövetőt. Azt is idézte, hogy megtévedt társunkat figyelmeztetni kell, nem meghagyni bűnében, mert az Úr rajtunk kéri számon vérért. Ha szóltunk és nem hallgat ránk, az a saját lelkén szárad, de ha nem szóltunk, pedig tudjuk, hogy bűnt követ el viselkedésével, mi felelünk érte, hiszen örök lelke elvész. Erre a teológusnő úgy reagált, hogy ez homofób beszéd és közösség elleni izgatás, még talán feljelentését is fontolgatja. Mint ahogy Finnországban, ahol börtönbe lehet juttatni valakit egy bibliai idézet miatt. Csakhogy nálunk még jelenleg hiába

próbálkozik a teológusnő, mert törvényeink, az Alaptörvény védi a keresztény értékeket.

Látjuk a világban az elrettentő példákat, ahol már sem Amerikában, sem Európában nincs szólásszabadság, a keresztény értékeket üldözik. Nemrég röppent fel a híre annak az amerikai fényképésznek, aki nem ment el fényképezni egy homoszexuális esküvőre. Ultimátumot kapott: vagy fizet milliárdos összeget és elveszik az engedélyét, vagy elmegy őket fényképezni. Itt már alapvető szabadságjogok sérülnek a liberális diktatúra által.

Korábbi hír volt a cukrász esete, aki keresztény hitére való hivatkozással nem készített tortát egy homoszexuális párnak. Ő is súlyos retorziókra számíthat. Angliában egy ápolónőt fenyegettek meg, ha nem veszi ki a nyakából a keresztet, elbocsátják munkahelyéről. Hol van a vallásszabadság? Híres liberális vívmány volt a szólás- és vallásszabadság, de mindez mára eltűnt. Ez a liberalizmus már nem az a liberalizmus, átment elfajult végletes formába. Ugyanez történt a nemi kisebbségek ügyének területén. Kezdetben volt: adjunk egyenlő jogokat, ne szenvedjen senki üldözést, mert

Egyházmegyei szavalóverseny espereskerületi elődöntője Debrecenben

Megtartottuk az egyházmegyei szavalóverseny elődöntőjét 2022. január 29-én 10 órától a Debreceni Esperesi Kerület és a Berettyóújfalui Esperesi Kerület hittanosai számára. A versenynek a Szent Anna-székesegyház adott otthont. Három kategóriában negyvenkét gyermek jelentkezett Debrecenből, Fülöpről, Berettyóújfaluból és Nyírlugosról.

A járványhelyzet miatt több versenyző nem tudott személyesen megjelenni, ezért ők videófelvételen küldhették el a szavalatukat.

A versenyt közös imádsággal és Szidor János káplán atya bátorító gondolataival nyitottuk meg. A szavaltatok elhangzása után – amíg a zsűri meghozta döntését – a gyermekeket egy kis tízóráival várták a szervezők,

egy szexuális kisebbséghez tartozik, jelesül ha homoszexuális. Ezzel mindenki egyetérthet ma is, ne üldözenek senkit ezért, ahogy például az arab országokban a mai napig teszik, még halálbüntetés is jár érte. Csak hogy ez itt nem állt meg. 2000-ben azt írta Fukuyama amerikai filozófus, már azt várják, hogy tapsoljunk nekik. Ma ezt már nem merné leírni, mert elvihetné a rendőrség, és mert léptünk egy szintet. Ma propaganda folyik, népszerűsítés. Hazánkban is megjelent egy hirdetés: „Légy homoszexuális...” mindez a kisebbségek elfogadása jegyében.

De sajátjaikat sem kímélik: a kereszténynek nem nevezhető J. K. Rowling író újabban a liberális diktatúra támadásának van kitéve. Csupán helytelenítette, hogy elbocsátanak egy nőt a munkahelyéről, mert azt állítja, hogy nem lehet nemet váltani.

Meddig tudjuk tartani magunkat, védett társadalmunkat ebben a liberális diktatúrában, mely elhatalmasodott a világon?

Pók Katalin

majd kísérőikkel közösen lehetőségük volt megtekinteni a Szent Anna-székesegyház *Őseink hite* című kiállítását.

Az eredményhirdetésen a zsűri részéről Vitézné Réczés Éva hitoktató, magyar-ének szakos általános iskolai tanárnő néhány mondatban megosztotta tapasztalatait a versenyről, új versek keresésére és a költemények szeretetére buzdította a résztvevőket. Minden versenyző emléklapot és apró ajándékokat kapott. Kategóriánként az első három helyezett jutott tovább a szavalóverseny döntőjébe, melyet február 12-én ren-

deznek meg Nyíregyházán. A szavalóversenyt közös imádsággal zártuk.

Köszönetet mondunk mindazoknak, akik segítettek a verseny megszervezését és lebonyolítását: az egyházmegyei Hitoktatói Irodának, a Szent Anna Főplébániának, a versenyzőknek, szüleiknek és hitoktatóiknak, hogy ebben a rendkívüli helyzetben is vállalták a felkészülést és a részvételt a versenyen.

*Feketéné Nagy Magdolna
Szalontainé Virágh Viktória
hitoktatók*

A szinódusi elv jelenléte a II. Vatikáni Zsinaton

A szinódusi elvről tartandó XVI. Püspöki Szinódus jelenleg zajló egyházmegyei szakaszában ismerjük meg a szinodalitás fogalmának jelentését. A szinodalitás „az egyházra, Isten népére jellemző sajátos *modus vivendi et operandi* (létezési és cselekvési mód), amely kinyilvánítja az egyházat mint közösséget (lat. *communio*), és valósággá teszi annak folyamatában, hogy az egyház tagjai közösen járják útjukat, egybegyűlnek és tevékenyen részt vesznek evangelizációs küldetésében” (Nemzetközi Teológiai Bizottság dokumentuma a szinodalitásról, 2018, 6). A szinodalitás imént meghatározott fogalmának alapvetését megtalálhatjuk II. Vatikáni zsinat 16 dokumentuma közül a Szent liturgiáról szóló liturgikus konstitúcióban, az egyházzal szóló dogmatikai konstitúcióban és az ökumenizmusról szóló határozatban. A püspöki szinódus gyakorlatáról pedig olvashatunk abban a zsinati dekrétumban, amely tárgyalja a püspökök pásztori szolgálatát az Egyházban.

Annak ellenére, hogy a zsinati dokumentumokban fellelhető reflexiók a szinodalitásra rövidek, mégis nagy hatást gyakoroltak a szinodális elv zsinat utáni elterjesztésére, befogadására és fejlődésére. A továbbiakban vegyük sorra egyenként ezeket a határozatokat.

1. A zarándok-egyház

A II. Vatikáni Zsinat kiemelte a küzdő egyház zarándokváltát. Ezt a témát vezette be a zsinaton elsőként jóváhagyott (1963. dec. 4.) liturgikus konstitúció a Szent liturgiáról, majd bővebben kifejtette az egyházzal szóló dogmatikai konstitúció hetedik fejezete, amelynek címe: A zarándokegyház eszkatologikus jellege és egyesülése a mennyi egyházzal.

A liturgia „hozzásegít ahhoz, hogy a hívek életükkel kifejezzék és másoknak megmutassák Krisztus misztériumát és az igaz Egyház sajátos természetét; tudniillik, hogy egyszerre emberi és isteni, látható, ugyanakkor láthatatlan javakban gazdag, buzgón tevékenykedik és elmerül a szemlélődésben, jelen van a világban, de az ég felé zarándokol” (Liturgikus konstitúció, 2).

A zarándokegyházra irányuló reflexió hangsúlyozza az egyház történelmi beágyazottságát. Annak érdekében, hogy „kiterjedjen a Föld minden részére, belép az emberek történelmébe, ugyanakkor fölülmúlja az időt és a népek határait” (LG 9).

Az egyház történelmiségének állítása viszont megnyitja a hiteles megújulás lehetőségét. Amíg az egyház zarándokúton jár, mindig szükség lesz a megújulásra.

Erről így olvashatunk a *Lumen gentium*-ban, az egyházzal szóló dogmatikai konstitúció 12. pontjában: „A Szentlélek az Isten népét nemcsak a szentségeken keresztül és a papi szolgálatokkal szenteli meg, vezeti és ékesíti erényekkel, hanem ajándékait »tetszése szerint juttatva kinek-kinek« (1Kor 12,11), minden rendű és rangú hívőnek különleges kegyelmeket is ad, melyekkel alkalmassá és készségessé teszi őket különféle tevékenységek vagy hivatalok vállalására az Egyház megújulása és továbbépítése érdekében, ahogyan írva van: »A Lélek ajándékait mindenki azért kapja, hogy használjon velük« (1Kor 12,7)».

A megújulásról található vallomástétel az ökumenizmusról szóló határozat 6. pontjában így olvasható: „Az Egyház minden megújulása lényege szerint a hivatásához való fokozódó hűségben áll, ugyanez a megújuló hűség indokolja az egység felé törekvést. A zarándokúton lévő Egyházat Krisztus erre a szüntelen megújulásra hívja, melyre az Egyháznak mint emberi és földi intézménynek állandóan szüksége van; ebből adódik, hogy ha valamit az idők és tények körülményei miatt akár erkölcsökben, akár az egyházi fegyelemben, akár a hirdetett tanításban – mindezeket gondosan meg kell különböztetni a hitletételmentéstől – nem egészen pontosan őriztünk meg, megfelelő időben a kellő helyes módon meg kell újítani.

Ennek a megújulásnak tehát igen nagy ökumenikus jelentősége van. Az Egyház életének különböző területein már folyamatban lévő megújulás – mint pl. a biblikus és liturgikus mozgalom, Isten Igéjének hirdetése és a katekézis, a laikus apostolkodás, a szerzetesi élet új formái, a házasság, az Egyház szociális tanítása és tevékenysége – jó előjel és zálog az ökumenizmus jövőjét tekintve.”

2. Az egész egyház mint Isten Igéjének hallgatója

A szinodalitás elvének követésével olyan egyházat építünk, amely figyel Isten népéhez intézett beszédére, és eredménye „olyan egyház, amely meghallgat, amely felismerte, hogy a meghallgatás fontosabb, mint a pusztá hallás” (Ferenc pápa 2015).

Isten beszédét az ő egész népe közösen teszi magáévá, miként ezt Az isteni kinyilatkoztatásról szóló dogmatikai konstitúció 8. tartalmazza: „Amit pedig az apostolok áthagyományoztak, tartalmazza mindazt, ami Isten népének szent életét és hitének gyarapodását szolgálja, s így az Egyház a maga tanításában, életében és istentiszteletében megőrökíti és az összes nemzedéknek továbbadja mindazt, ami ő maga, és mindazt, amit hisz.

Ez az apostoloktól származó hagyomány a Szentlélek segítségével az Egyházban kibontakozik: egyre teljesebb lesz az áthagyományozott dolgok és szavak megértése, részben a hívők elmélkedése és keresései folytán, akik a szívükben el-elgondolkoznak rajtuk (vö. Lk 2,19.51); részben a tapasztalt lelki dolgok benső megértéséből; részben azok igehirdetéséből, akik a püspöki utódlással együtt megkapták az igazság biztos karizmáját is. Az Egyház ugyanis a századok folyamán állandóan az isteni igazság teljessége felé tart, míg csak be nem teljeseznek benne Isten igéi.”

Isten földön vándorló népe a tőle kapott kinyilatkoztatás befogadója, és a megkeresztelték egész közössége részesül a hit természetfölötti érzékében (latinul *sensus fidei*), amely tevékeny együttműködésre készíteti őket egy „meghallgató” egyház életében és küldetésének teljesítésében. Az isteni kinyilatkoztatás – Isten totális és radikális önközlése – befogadásával az egyház túllép önmagán. Erről így olvashatunk az Egyházzal szembe fordított dogmatikai konstitúció 12. pontjában: „A hívők összessége, mely a Szentlélek kenetének birtokában van (vö. 1Jn 2,20.27), a hitben nem tévedhet és ezt a különleges tulajdonságát az egész nép természetfölötti hitérzéke révén nyilvánítja ki, amikor »a püspököktől kezdve a legjelentéktelenebb világi hívőig« hit és erkölcs dolgában kifejezi egyetemes egyetértését. E hitérzéssel ugyanis, melyet az igazság Lelke ébreszt és tart fenn, Isten népe a szent Tanítóhivatal hűségesebben követett vezetésével már nem emberi szót, hanem valóban Isten igéjét kapja (vö. 1Tesz 2,13), az egyszer átadott szent hit tanítását (vö. Jud 3), és fogatkozás nélkül ragaszkodik hozzá, azáltal, hogy helyes ítélettel egyre elmélyül benne és egyre inkább alkalmazza életében.”

Az apostoli hagyomány tartalmi kiaknázása tehát nem korlátozódik az Egyház Tanítóhivatalára, hiszen feltárásában részt vesz minden megkeresztelt ember.

3. A karizmatikus és a hierarchikus ajándékok lényegi viszonya

Ennek megértése érdekében idézzük az Egyházzal szembe fordított dogmatikai konstitúció 4. pontjából: „A Szentlélek az Egyházban és a hívők szívében mint templomában lakik (vö. 1Kor 3,16; 6,19), imádkozik bennük és tanúságot tesz a fogadott fiúságról (Gal 4,6; Róm 8,15–16.26). Az Egyházat, melyet elvezet a teljes igazságra (vö. Jn 16,13) és összefog a szolgálatban és a közösségben, különböző hierarchikus és karizmatikus ajándékokkal látja el, irányítja

és ékesíti a maga gyümölcseivel (Ef 4,11-12; 1Kor 12,4; Gal 5,22). Az evangélium erejével megfiatalítja az Egyházat, szüntelenül megújítja és elvezeti a vőlegénnyel való teljes egyesülésre. A Lélek és a menyasszony ugyanis azt mondja az Úr Jézusnak: »Jöjj el!« (vö. Jel 22,17).”

A hierarchikus és karizmatikus ajándékok közül egyik sem nyilvánítható fölöslegesnek, nem kelhetnek versenyre egymással, hanem egymást kölcsönösen kell támogatniuk, hogy hatékonyságukat akadálytalanul kifejthessék. Ennek eléréséért „egyértelműen érvényesíteni kell az egyházban a hierarchikus és karizmatikus ajándékok közti »együttes lényegiség« elvét” (Nemzetközi Teológiai Bizottság dokumentuma a szinodalitásról, 2018, 74).

A zsinat fogadtatásának teológiai és lelkipásztori reflexiói után Szent VI. Pál a közösség és küldetés fogalmába akarta tömöríteni a zsinat által meghatározott fő irányvonalakat. A II. Vatikáni zsinat megnyitásának 5. évfordulóján kijelentette: „Az általános irányvonal egyrészt a közösség volt, vagyis az összetartozás és a belső teljesség a kegyelemben, az igazságban és az együttműködésben..., másrészt a küldetés, vagyis az apostoli elkötelezettség a mai világért” (Úrangyala imádkozása, 1970. okt. 11.).

Húsz évvel a zsinat után pedig az 1985-ös szinódus lezárásakor, Szent II. János Pál is az egyház esszenciáját a közösség (görögül: *koinónia*) fogalmával határozta meg. Ebből fakad a küldetés, hogy az emberi család és Isten egységének jele legyünk. Ehhez hozzáfűzte: „Nagyon ajánlatos, hogy az egyházban rendes és – ha szükséges – rendkívüli szinódusokat tartsanak”, melyeket, hogy gyümölcsöt hozzanak, jól elő kell készíteni: „vagyis szükséges, hogy a helyi egyházakban mindenki részvételével dolgozzanak előkészítésükön” (Beszéd a püspöki szinódus második rendkívüli közgyűlésének befejezésekor, 1985. dec. 7.).

Beláthatjuk tehát, hogy Ferenc pápa a szinodalitásnak mint lényegi egyházalkotó elvnek érvényesüléséért folytatott küzdelmében fontos elemeket fejt ki a II. Vatikáni Zsinat egyháztani reflexióiból úgy, hogy az egyház szolgálatának megértését gazdagítja. Ebben a küzdelemben legyünk vele közösségben egy szinodális egyházzal!

Krakomperger Zoltán

„Szóljak bár emberek vagy angyalok nyelvén, ha szeretet nincs bennem, csak zengő érc vagyok vagy pengő cimbalom. Legyen bár prófétáló tehetségem, ismerjem bár az összes titkokat és minden tudományt, legyen akkora hitem, hogy hegyeket mozgassak, ha szeretet nincs bennem, mit sem érek” (1 Kor 13, 1-2).

Oh, Debrecen, szeretlek téged!

DEBRECEN VÁROSCÍMERE

Egyes források a XV. századra teszik a keresztes zászlót tartó báránys városcímer kialakulását. Szűcs István a „Szabad királyi Debrecen város történelme” című művében, mely 1871-ben jelent meg, a XIII. század elejére, II. András király korába helyezi a címeradás idejét. Egy 1510-ből származó pecsételő a Déri Múzeum birtokában van, a zászlós bárányt ábrázolja, körfelirata: „*Sigillum oppidi Debrecen*”.

A másik városcímer a régi városháza homlokzatáról származik 1560-ból. 1600-ban Rudolf császár és király megerősítette a város addigi címerét és a bárány lábai alá két nyitott könyvet rendelt – az ó- és újszövetségi szentírást – és a címerpajzs fölé koronával ékesített nyitott sisakot, amelyből a lángokból kikelő fénymadár jelképezi a tűzvészektől rendre újjraéledő várost. A fénymadár önmagát elégető, de hamvaiból újra életre kelő, főleg a hitregékben előforduló képzeletbeli madár. A középkori keresztény művészetben a feltámadás vagy a keresztségben újjászülető lélek szimbóluma. Az 1693-

as Szabad királyi diplomában az addigi városcímet kiegészítették a pálmafával, mint az erő és az állhatatosság jelképével és a címerpajzs felett tündöklő nappal.

Emlékeimben felidézem 2001 nyarának azt a napját, amikor izgalommal és várakozással teli emberek, mosolygós arccal haladtak a Kossuth-szobor elé, megcsodálni városunk büszkeségét, a mozaikcímert. Igazán megható látványt nyújtott a sok ember, akik az alkotót körülrajongva nyüzsögtek, ugrándoztak örömben e nem mindennapi alkotás láttán.

Cs. Uhrin Tibor káprázatos mesterműve muránói üvegmozaikból készült és immáron 21 éve díszíti a Kossuth teret.

Debrecennek negyven éven keresztül volt egy művésze, aki örökre beírta nevét városunk történetébe. Ő nem a lábnyomát, hanem művészetének egy csillogó gyémántját hagyta nekünk, debreceni polgároknak örökségül.

Antalfy Katinka

Márton Áron erdélyi püspök nevelési elveiből

Aldott emlékü Márton Áron gyulafehérvári püspök (1939–1980) személyisége, elvei rég felkeltek érdeklődésemet. Először akkor találkoztam a nevével, amikor kezembe került az az irat, amelyvel édesapámat a torockószentgyörgyi egyházközség „számadó gondnokává” nevezte ki, „Alba Iulia – Gyulafehérvárt, az Úr 1939. esztendejében, március hó 1-én.” (Következik a püspök aláírása, jobbra a pecsét román nyelvű körirattal, alatta a szöveg: „kegyes meghagyásra:” aláírás:... pp-irodaigazgató.)

Később kezdtem több írását olvasni. Életrajzi vonásaik és elvi állásfoglalásaik hasonlósága alapján magamban elneveztem Márton püspököt az „erdélyi Mindszentynek.”

Zarándokkirándulásaink alkalmával Kolozsváron imával tisztelegtünk szobránál a Mátyás-templom bejárata előtt, de megdöbbenéssel találkoztunk a máramarosszigeti börtönben azzal a tablóval, amelyen más egyházi személyek között az ő arcképét is fel kellett fedeznünk, mint a börtön hajdani foglyáét.

Legújabb élményem ismét pozitív volt: kedves, idős erdélyi ismerősöm jóvoltából kézbe vehettem a Kolozsváron szerkesztett *Keresztény Szó* két számát 2021-ből, amelyekben hosszas cikkekben fedeztem fel hivatkozásokat Erdély nagy püspökére. Ezek a cikkek főként nevelési kérdésekkel foglalkoztak. Például az „aktív tanulással”. De hogy is lehetne aktív tanulás (amit mai pedagógiánk is erősen hangsúlyoz) Márton Áron „cselekvő iskola” tanítási elveinek figyelembe vétele nélkül?

Elővettem P. Szőke János *Márton Áron* c. könyvét és újra átrágtam magam néhány Márton Áron-íráson. Például „Világnézet és nevelés”; „A pályaválasztás és az iskola”; „A kiszélesített iskola”; „Család és nép”; „A hitvallásos iskola” és néhány más írása, amelyek nagy része az *Erdélyi Iskola* című, általa létrehozott folyóiratban jelent meg több évtizeddel ezelőtt, mégis helytálló ma is, modern nevelési elveket képvisel.

Ilyen a „cselekvő iskoláról” szóló elve: „...a cselekvő iskola minden képességet igyekszik foglalkoztatni, az anyagot nem előadja, hanem a gyermekkel dolgoztatja fel” (*A pályaválasztás és az iskola*). A gyermeknek ekkor öröme telik a munkában, lángra lobban találékonysága, értelme, képzelete. Ekkor felnőttként sem lesz „a történelem akarata nélküli labdája” – jegyzi meg a *Világnézet és nevelés* c. cikkében.

Márton Áron nem riadt vissza a bíráló szavaktól sem, ha szükségét látta. De sohasem személyeket bíralt. Ő inkább kért, kérte, hogy tanácsát fogadják meg. Ilyen-

kor minden nevelőhöz beszél, például amikor kijelenti, hogy ne az „úri pályák” felé tereljék az ifjúságot, hanem a kétkezi, becsületes gyakorlati munka irányába: „...ne engedjünk évről évre újabb csoportokat elindulni a megszokott úri életpályák éhezése felé”, „...vessünk véget a lelki és akaratbeli eunuchok továbbtenyésztődésének, neveljük a férfias lelki erőket, a munkakedvet, az akarat ruganyosságát, a tervezető és vállalkozó készséget, és ezáltal akadályozzuk meg idejében a művelt élneműnek túlszaporodását.” (*A pályaválasztás és az iskola*)

Szólok még az erdélyi püspök világnézeti és hitbeli nevelési elveiről. A világnézet nem kizárható, ha nevelésről van szó – mondta ki Márton Áron. A kérdés, hogy milyen világnézetre, és hogyan nevelünk. Kimondta, hogy minden társadalom próbálja a maga ideológiája szerint befolyásolni, úgy mond „boldogítani” polgárait, főként az ifjúságot. Ez azonban eddig nem vált be. (Az 1930-as évekről beszélünk!) A türelmetlenül a társadalomra erőltetett ideológiák (fasizmus, marxizmus stb.) mind elbuktak. „Marad tehát a kereszténység, amely egyetlen központi gondolatával fenséges egységbe fogja a nagy kérdéseket, megjelöli minden dolognak a maga helyét, s minden ember és nemzet számára a másik sérelme nélkül követeli az igazságos részt a jogokból, a szabadságból, a kenyérből.” (*Világnézet és nevelés*)

Márton Áron nevelési elveit követve olyan ifjúságunk lesz, amelyiknek nemcsak elvei, hanem szíve és lelke is lesz, ezért – ha éppen nem a papi vagy szerzetesi hivatást választja – olyan családot fog létrehozni, amely keresztény elveken alapszik. Mert ő a család szerepét is helyesen látta. Íme, hogyan nyilatkozik erről: „A legbensőségesebb emberi szeretetközösségnek a sértetlen állapota tehát, azaz: a család egészsége, erkölcsi tisztasága, szilárd kerete, a csorbítatlan szülői tekintély, a férj és feleség, a szülő és gyermek rendezett viszonya együtt biztosítják azokat a feltételeket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy egészséges testű, megbízható erkölcsű és alkotóképességű emberek szülessenek és életképes, alkotó erejű népek képződjenek.” (*Család és nép*)

Bérces Mária Klára

Házaspárok tanúságtétele a Szent Anna-székesegyházban

A HÁZASSÁG HETÉNEK ELSŐ NAPJÁN (2022. 02. 13.)

A 7 órai szentmisén

Kapcsolatunkra és házasságunkra mondott közös igénünket a Mátraverebély-Szentkúti-kegytemplomban mondtuk ki. Kételyekkel, kérdésekkel érkeztünk oda.

Ahogy az üres templom csendjében ültünk, mindketten azt éreztük, hogy a Szűzanya áldását adta ránk. Éreztük, hogy megérkeztünk. Ez az élmény életünknek azóta is meghatározó mozzanata.

Sokszor várunk csodára. Sok esetben valami nagyra, valami különlegesre gondolunk. Mi akkor, ott, megtapasztaltuk, hogy a csoda észrevétlenül, a csendben születik. Isten a csendben szól! Időről időre el kell csendesednünk, meg kell állnunk. A csendben tudjuk meghallani, meghallgatni a másikat is. Ezt napjainkban „az idő pénz” kultúrájában folyamatosan újra kell tanulnunk, és tudatosan figyelniük kell rá.

A házasságunk egy út, amelyet önálló lényként, a társunkkal közösen, az elköteleződés biztonságában járunk, ahol egymást ismerve, egymásra figyelve, egymással kommunikálva, egymás kezét szorítva jutunk át a nehézségeken. Hiszen mit érnek az elért eredményeink, ha nem tudunk időt szánni arra, hogy élvezzük azokat?

A házasság nagy kihívása az egy irányba haladni tudás, az egymásra figyelés. A házasságban a sokszor hajszolt, feszült és egyben feszített munkanapok között tudnunk kell lecsendesedni, hogy ne csupán a külső világra, hanem egymásra is figyeljünk.

Kívánjuk minden házaspárnak, hogy találják meg a közös belső csendet, amely erő ad, és segít abban, hogy egy irányba haladjunk, és együtt maradjunk.

Nyikos Lajos és felesége Fegyveres Andrea

A fél 9 órai szentmisén

Gábor: Zoltán atya felkérésére az idei házasság hetének első napján teszünk tanúságot az „Együtt maradni” témában.

2003. júliusában kötöttünk házasságot a debreceni Megtestesülés-templomban, a szertartást Felföldi László atya – ma már pécsi püspök – vezette. Tapasztaltam szerint minden házaspárnak van egy-egy gondolat, ami elkíséri őket életük során, szállóigévé válik a családban. Laci atya arról beszélt 18 évvel ezelőtt, hogy a házasságkötés során aláírunk egy üres lapot, ami majd

a közös életünk során telik meg tartalommal. Mi ott, akkor aláírtuk ezt a lapot úgy, hogy nem tudtuk, mi áll rajta.

Azon a vasárnapon, amikor Zoltán atyától a felkérés megérkezett, a szentleckében Szent Pál apostol korinthusiakhoz írt 1. leveléből a szeretethimnuszt olvastuk. A fülemben visszhangzik: „*a szeretet mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel*”. Mennyivel másképp cseng ez ma, mint 18 évvel ezelőtt! Az üres lapra íródó közös életünk első sorai mesészerűek. Vásároltunk egy kis lakást, beköltöztünk. 2004-ben megszületett első kisfiunk. Szépen cseperedett, majd lassan gyülekezni kezdtek a viharfelhők életünk egén. Egy év múlva súlyos beteg lett. Alig 3 hét múlva vissza kellett adnunk a Teremtőnek. Ez Nagyboldogasszony és Kisboldogasszony ünnepe között történt.

Marica: Ő lett családjunk védőszentje. A kórházban együtt töltött 3 hét – utólag visszatekintve – erősebbé tett bennünket, felnőtté vált hitünk. Imáink meghallgatásra találtak: egy 2006-os bakonyi nyaralás alkalmával kiderült, hogy hamarosan Isten újabb gyermekkel ajándékozik meg bennünket. 2007-ben, nagycsütörtökön megszületett az idősebb lányunk. Hamarosan lehetőségünk nyílt, hogy felépítsük családi házunkat, ahol jelenleg is élünk. 2010 januárjában beköltöztünk. 2011 februárjában megszületett második fiunk. 3 hetes volt, amikor egy éjszaka heves hasi fájdalom jelentkezett: kiderült, hogy akut hasnyálmirigygyulladás volt a fájdalom oka. Bekerültem a belgyógyászatra. A szakorvos és lelkiismeretes orvosi kezelés, a null-diéta, de legfőképpen az Isten gyógyító erejének köszönhetően 2 hét múlva jöhettek haza családomhoz. Eközben ott-hon mindenki azon fáradozott, hogy a családi élet se álljon meg. Férjem, és édesanyám látták el a családi teendőket: az újszülött kisfiam gondozását s a 4 éves kislányom ellátását.

Gábor: Alig 2 év múlva újabb gyermekkel áldotta meg Isten házasságunkat. 2014-ben nagycsalád letünk. Nem kis félelemmel a szívünkben vártuk kisebbik lányunk érkezését, hiszen eddig valakivel mindig történt valami... Megszületett kisebbik lányunk, problé-

mamentesen. Gyakran mondják: kis gyermek, kis gond, nagy gyermek nagy gond. Manapság megtapasztaljuk ennek a mondásnak az igazságtartalmát. Szent Péter apostol 1. levelében olvashatjuk: „*Józanok legyetek, és vigyázzatok. Ellenségeitek, a sátán ordító oroszlán módjára ott kószál mindenütt, és keresi, kit nyeljen el.*” Mindennapjainkban megtapasztaljuk a Péter apostol által elmondottakat. A diabolosz, az elválasztó napjainkban is erősen munkálkodik. A mindennapok folyamatosan örlik fel energiáinkat, reményünket, rugalmasságunkat, türelmünket. Nagy feladat a család életének szervezése, az idő beosztása, a beosztás minden családtaggal való elfogadtatása, egymás türelemmel való elviselése. A különórák, iskolán kívüli elfoglaltságok kiválasztása, annak felismerése, mivel adjuk a legtöbbet, legjobbat gyermekünknek. Gondot jelent az okoseszközök térnyerése. Gyermkeinket beszippantja az online világ, órákat képesek eltölteni ezekkel a dolgokkal. A család atomizálódik, ha nem vigyázunk, rövid idő alatt elidegenedünk egymástól.

Észre sem vesszük, nagy zajban élünk. A zaj nem csak kívül, de belül is jelentkezik. Tele vagyunk frusztrációval, szorongással, kétségekkel. Agyunk állandóan zakatol. Az állandó zaj feszültté, ingerültté tesz, könnyen vállalunk konfliktusokat.

Marica: Mit tudunk tenni? Szent Pál apostol kéri az efezusiakhoz írt levelében: „*A nap ne nyugodjék le haragotok fölött!*” Ezt nem mindig tudjuk megtenni, de törekszünk rá. A család időbeosztásának szervezésekor fontos tudatosítani magunkban, hogy nem maradunk le semmiről, ha nem járattuk gyermekeinket számtalan különórára. A legtöbb, amit adhatunk: az időnk, a társaságunk, a hitünk. A mi családjunkban a közös időtöltésre legjobban a társasjátékok váltak be. Ezeken mindenki szívesen részt vesz, kiváltjuk az online-időt.

Gábor: Közös kirándulásokra szívesen megyünk, ami dupla haszon: hiszen a szabadban vagyunk telefon és laptop nélkül. Megtartjuk az ünnepeket, készülünk rá, ami kiemel a hétköznapiakból, feltölt.

S végül el kell csendesednünk. Talán ez a legnehezebb, de egyben legfontosabb is. Így meghalljuk a bennünk élő Istent, az imáinkra adott válaszait.

Szent Márk evangélista írja: „*Amit Isten egybekötött, azt ember szét ne válassza!*” Emlékeznünk kell rá, hogy Istennek célja van velünk, s nekünk az Ő akaratát kell felismernünk és teljesítenünk közös életünk során.

Gyarmati Gábor és felesége Komolai Marica

A 10 órai szentmisén

Soli Deo Gloria – Te Deum laudamus

Köszönjük Zoltán atya megtisztelő felkérését és bizalmát, hogy az évnek ebben a fontos hetében tanúságot tehetünk a házasságunkról.

Talán házasság helyett inkább az életszövetség kifejezést használnom, számunkra ez sokkal többet jelent. 43 évvel ezelőtt ebben a templomban, a római katolikus pap nagybátyám által celebrált esküvőn fogadtunk egymásnak Isten előtt örök hűséget. Azóta élünk mi ebben az életszövetségben, amit Isten ajándékaként élünk meg, különösen látva a körülöttünk élő, problémákkal küzdő házaspárokat.

Bár sokan ismernek minket, azért engedjék meg, hogy röviden bemutatkozzunk: Ludmány Antal vagyok, feleségem Ludmályné Szilágyi Ágnes. Három gyermek szülei és Istennek hála, öt (eddig öt) egészséges és csodálatos unoka nagyszülei vagyunk.

Az első isteni kegyelmet a szüleink által kaptuk: mindkettőnk szülei hitüket elszántan megélő, vallásukat aktívan gyakorló emberek voltak. Én az ötgyermekes család negyedik gyermekeként, feleségem egyedülként nevelődött a családjában. Természetes volt számunkra az isteni törvények megtartása, és fohászkodva vagy hálát adva az Istenhez fordulás.

Ilyen gyermekkor után ismertük meg egymást a zeneművészeti főiskolán. Egy szüleimmel közösen hallgatott vasárnapi szentmise kapcsán fogalmazódott meg a későbbi feleségemben a vágy: ilyen férjet szeretnék! A Jóisten ajándéka, hogy szorosabbra fűzhettük ismeretségünket. Szinte a kapcsolatunk elején egyértelművé vált, hogy együtt szeretnénk leélni az életünket, *életszövetséget* szeretnénk kötni.

Azért szeretjük a szövetség szót, mert a szövés, a szövet szavakkal rokonítható. Akkor erős a szövet, ha azonos erősségű szálakat a megfelelő irányba és sorrendbe, szorosan egymáshoz illesztünk. Akkor elszakíthatatlan. Ehhez hasonló módon kell két embernek a saját elképzeléseinek, vágyainak, személyiségének szálait egymáshoz illeszteni, szorossá fűzni. A körülmények gyakran megtépázzák, a történelem viharai megszagatják, de ha elég erős a kötelék, akkor sok mindent kibír ez a szövet, a házasság szövetsége.

Esküvőnk után nagyon fontos volt számunkra, hogy az „én” és a „te” helyett a *mi* és az *együnk* kifejezések domináljanak a közös életünkben – természetesen a személyiségünk teljes feladása nélkül. Sohasem a ma oly divatos *énidőt* kerestük, helyette a *mi időnk*et szeretnénk élni. Az is Isten ajándéka, hogy ezt felismertük, és ezek szerint tudtunk élni.

A feleségem szüleinek háborút, hosszú hadifogságot követően, az '56-os események utáni testet, lelket megsebző, meggyötrő megtorlását is meg kellett élniük, ami kihatással volt kapcsolatukra is. Kislányukat „összekötő kapocsként” emlegették még öregkorukban is.

Igen, a gyermekre, gyermekekre – akik Isten ajándékai és nap mint nap hálát kell értük adnunk – összekötő kapocsként kell tekinteni.

Amint megszülettek a gyerekeink, a *mi* és az *egymásért* kibővült az *értük* kifejezéssel. Természetesen a megfelelő egyensúlyt megtartva – időnket, energiánkat, imáinkat *ők* töltötték ki. Át akartunk adni mindent a gyerekeinknek, amit a szüleinktől, nagyszüleinktől tanultunk, tapasztaltunk. Igyekeztünk megtanítani *őket* a kérni és megköszönni imáira és a bocsánatkérésre, de leginkább arra, hogy viselkedjenek úgy, hogy ne kelljen bocsánatot kérni. Hiszen bocsánatkéréssel lehet a lelki sebeket gyógyítani, de a sebhely sokáig érzékeny marad.

Hála és köszönet Istennek, hogy hivatásunkban is tudtuk egymást segíteni, támogatni egy-egy szerető kritikával vagy biztatással is. A sok-sok közös templomi koncert mindig nagy öröm volt számunkra. Lehetőséget kaptunk a zene segítségével is köszönetünket és hálaunkat kifejezni a Mindenhatónak.

Nagyon nehéz lenne ma fiatalnak lenni, de az biztos, hogy huszonévesként ismét csak egymást választanánk az életszövetségünk kötéséhez. Végezetül álljon hitvallásunk:

Soli Deo Gloria – Egyedül Istené a dicsőség

Te Deum laudamus – Téged, Isten dicsérünk

Ludmány Antal és felesége Szilágyi Ágnes

A fél 12 órai szentmisén

Szilvia: Az élet egy nagy kaland. A kaland akkor válik pozitív élménnyé, ha rácsodálkozunk szépségére, és a nehézségeit lehetőségként kezeljük megerősödésünkre.

A kalandot társsal megélni a legcsodálatosabb dolog. Itt áll mellettem a jobbik felem, Kovács László, aki harmincnégy éve társam ebben a kalandban.

Laci: Réges-régen, egy messzi-messzi galaxisban, pontosabban Ótátrafüred akkori egyetlen szánkókölcsönzőjénél „véletlenül” úgy alakult, hogy utolsók letünk a sorban, s csak egy szánkó jutott nekünk. Azóta is együtt szánkózunk. Nemcsak télen, hanem nyáron is.

A közös élet olyan, mint egy építkezés. Terv, alapok és minőségi anyag nélkül nem érdemes építkezni, és mindezekből a legjobb kell. A mi Urunk/Teremtőnk erről is gondoskodott.

A házasságot szentségként adta számunkra útravalóul közös életünkhöz. Minden feltétel nélkül mondtunk rá igent teljes ráhagyatkozással 1990. szeptember 8-án, így – talán – az elmúlt néhány évtized tanúsíthatja, hogy ez a biztos alap.

Erre az alapra építettük a házunkat, mint ahogy az életünket is ezen alapokra helyeztük és helyezzük. Az építkezés közben nehézségek adódnak és adódhatnak. Adódtak is. Ilyenkor segítséget kér az ember. Mi is kértünk.

Segítséget és segítőt mindig küldött a Jóisten! Megkeresztelkedésem felnőttként történt. Balogh páter, az egykoron sokak által csak Pista bácsiként ismert megroppanthatatlan gerincű atya keresztelt és feleségem szülei lettek a keresztszüleim.

A közös életünkre való felkészüléshez és házasságkötésünkhöz otthonról hoztunk példát. Nyizsnyánszki Lajos atya adta áldását házasságunkra.

Az első lakásunk megvásárlásához és a törlesztőrészlet fizetéséhez hol egy fizetős megbízást, hol egy baráti kezet kaptunk segítségnek.

A gyermekáldás döcögött egy picit, és a közben jött betegség sem segítette a dolgot. Egy elvesztett magzat áldozata árán jött a gyógyulás! Ezért is hálát adtunk.

Segítő és támogató közösség ebben az időszakban a Szent Lászlós ifjú házas csoport és Mészáros Domonkos atya volt, illetve a Kána Közösség lelkiigyakorlata.

A gyermekáldást nagy ajándékként éltük meg. Ezzel együtt a népesebb családnak nagyobb lakásra lett szüksége.

Egy keresetből csak a „*mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!*” fohászra támaszkodhattunk leginkább.

Az ötfős családnak mindig volt mit ennie.

Feleségem visszament dolgozni, én meg ezután pár hónap múlva elvesztettem a munkahelyemet.

Egymás kezét fogva, a másikat támogatva és az ezt követő ötödik évben, egy reggeli mise hallgatása közben jött a hír, lett újra munkahelyem, és így havonta folyósított rendszeres jövedelmem.

A gyerekek taníttatásához és ezek finanszírozásához mindig jött a segítség. Sok esetben a Szent Anna-székesegyházban szolgáló atyák, vagy éppen a Házas Hétvégés közösség közbenjáró imáinak köszönhetően.

E 34 évben több családtagunk is eltávozott az élők sorából.

A minőségi időre, az együtt végzett munkára, a közös sétákra és élményekre mindkettőnknek szüksége van! A házasság csak munkával tartható meg! Minél többet dolgozol rajta, és helyezed azt az Isten tenyerére, annál szebb, annál teljesebb lesz.

A lányaink közben felnőttek, és meg kellett tanulnunk elengedni őket. (Ezt még mindig tanuljuk. Talán, egyszer majd megtanuljuk!)

A próbatétel még nem fejeződött be, mert már 8 éve Debrecenről távol dolgozom. Így az odafigyelés még nagyobb szerepet kapott az életünkben, de a házasságunk ettől erősebb lett!

Minden kapcsolat alapja, ha figyelünk egymásra. A boldog házasság receptje szerintünk ez!

Ugyanis: *Amor omnia vincit!* Vagyis: A szerelem/szeretet mindent legyőz!

Kovács László és felesége Zsíros Szilvia

A szinódus esetleges veszélyeiről és reális esélyeiről

A z egyházmegyei szinódusi folyamat olyan esélyt jelent a lelkipásztori megtérésre missziós és ökumenikus szinten egyaránt, amelyet meg kell ragadnunk. Ferenc pápa a szinódust megnyitó napot megelőzően szombaton, 2021. október 9-i délelőtti beszédében három veszélyt említett, amelyeket el kell kerülni. Lássuk ezeket az alábbiakban egyenként!

1. A formalizmus: A szinódust egy rendkívüli, de látványos eseményre lehet redukálni, mintha egy gyönyörű templom homlokzatát néznénk anélkül, hogy valaha is betennénk a lábunkat a templom belsejébe. Ezzel szemben a szinódus egy valódi lelki megkülönböztetést végző út, amelyre nem azért vállalkozunk, hogy kedvező képet fessünk magunkról, hanem azért, hogy jobban együttműködjünk Isten történelemben végzett munkájával.

Ezért, ha szinódusi egyházzal beszélünk, nem elégedhetünk meg a formával, hanem olyan tartalomra, eszközökre és struktúrára is szükségünk van, amelyek elősegítik a párbeszédet és a kölcsönös befolyásolást Isten népén belül, különösen a papok és a világi hívők között. Miért hangsúlyozom ezt? Mert időnként a papokban megjelenik az elitizmus, mely elszakítja a papot a világiaktól; és végül a pap a „vállalkozás főnökévé” válik, és már nem az egész, előre haladó egyházközség pásztora. Ehhez át kell alakítani bizonyos felülről lefelé irányuló, torz és részleges elképzeléseket az Egyházzal, a papi szolgálatról, a világi hívők szerepéről, az egyházi felelősségről, a kormányzati szerepekről és így tovább.

2. Az intellektualizmus (hústalan-vértelen elméletiség) – az elvontság: a valóságtól való teljesen elrugaszkodott gondolkodás: [ez akkor áll elő, ha] a szinódusból egyfajta tanulmányi csoportot csinálunk, ahol az Egyház problémáiról és a világ bajairól okos, de el-

vont felszólalások hangzanak el; egyfajta „elbeszélés a fejünk felett”, amikor felszínesen és világiasan haladunk előre, és végül visszazuhanunk a szokásos meddő ideológiai és pártos beszkatulyázásba, és elszakadunk Isten szent népének valóságától, a szerte a világban működő közösségek konkrét életétől.

3. A mozdulatlanság kísértése: mivel „mindig is így csináltuk” (Evangélii gaudium apostoli buzdítás, 33). Ez egy mérgező mondat az Egyház életében: „mindig is így csináltuk”, jobb, ha nem változtatunk.

Akik így gondolkodnak, még ha nem tudatosan is bennük, abba a hibába esnek, hogy nem veszik komolyan a kort, amelyben élünk. A kockázat az, hogy végül régi megoldásokat alkalmaznak az új problémákra: nyers szövegből készített folt, mely végül még nagyobb szakadást okoz (vö. Mt 9,16). Ezért fontos, hogy a szinódus valóban szinódus, ténylegesen zajló folyamat legyen; hogy – különböző fázisokban és alulról indulva – bevonja a helyi egyházakat egy szenvedélyes és konkrét formát öltő munkába, melynek a küldetés távlatát hordozó közösségi és részvételi stílusa van.

Ugyanebben a beszédében megnevezte Ferenc pápa azt a három esélyt, amelyet a szinódus hordoz: a közelséget, az együttérzést és a gyengédséget. Mindez így hangzott el tőle:

A találkozásnak, a meghallgatásnak és a reflexiónak ezt az alkalmát tehát a kegyelem idejeként éljük meg, mely az evangélium örömében legalább három kedvező lehetőséget kínál.

1. Nem alkalmilag, hanem strukturálisan indulunk el egy szinódusi Egyház felé: nyitott hely, ahol mindenki otthon érzi magát és mindenkinek lehetősége van a részvételre.

2. A szinódus lehetőséget kínál arra, hogy a meghallgatás Egyházává váljunk: hogy kilépjünk megszokott életritmusunkból, hogy félretegyük lelkipásztori gondjainkat, hogy megálljunk és figyelmesen hallgassunk. Hallgatnunk kell a Lelket az imáadásban és az imádságban – mennyire hiányzik manapság az imádó, magasztaló ima; sokan nemcsak az imáadás szokását veszítették el, hanem magát a fogalmat sem ismerik, nem tudják, mit jelent imádni... Hallgatnunk kell testvéreinket a hit reményeiről és válságairól a világ különböző területein, a lelkipásztori élet megújításának sürgős szükségességéről, a helyi valóságokból érkező jelzésekről.

3. Lehetőségünk van arra, hogy a közelség Egyházává váljunk. Mindig Isten stílusához kell visszatérnünk: Isten stílusa közelség, együttérzés, gyengédség. Isten mindig így cselekedett.

Ha nem érkezünk el a közelségnek ehhez az együttérzést és gyengédséget tanúsító Egyházához, akkor nem leszünk az Úr egyháza. És ezt nemcsak szavak szintjén

kell megvalósítani, hanem jelenléttel, hogy erősebb baráti kötelékek jöjjenek létre a társadalommal és a világgal: egy olyan Egyház, amely nem szakad el az élettől, hanem felvállalja korunk gyalogságait és szegénységeit, gyógyítja a sebeket és kenegeti a megtört szíveket Isten vigaszának balzsamával.

Ne feledkezzünk el Isten stílusáról, amely közelség, együttérzés és gyengédség, mert ennek segítenie kell nekünk!

Legyen ez a szinódus a Lélek által lakott időszak! Mert a Lélekre van szükségünk, Isten mindig új leheletére, aki megszabadít minden bezárkózástól, feléleszti, ami halott, széttöri a láncokat és örömet áraszt. A Szentlélek vezet bennünket arra, amerre Isten akarja, hogy menjünk, és nem arra, amerre személyes elképzelésünk és ízlésünk vezetne bennünket. A szent emlékű Congar atya emlékeztetett: „Nem másik Egyházat kell létrehozni, hanem egy másfajta Egyházat” (Vera e falsa riforma nella Chiesa [Igaz és hamis reform az Egyházban], Milano, 1994, 193). Ez a kihívás áll előttünk!

összeállította Krakomperger Zoltán

Előkészületi imádság

...AZ ELMÉLKEDÉSHEZ JÉZUS SZENVEDÉSÉRŐL ÉS HALÁLÁRÓL

Urunk, Jézus Krisztus, Megváltónk és Üdvözítőnk, áldott szent kereszted előtt térdelek.
Megnyitom szívemet és lelkemet drága szenvedésed szemlélésére.
Keresztedet állítom szegény lelkem elé,
hogy jobban megértsem és szívembe véssem,
mit tettél és szenvedtél értem.
Kegyelmed segítsen,
hogy elűzzem szívem tompaságát és közömbösségét,
és elfelejtsem mindennapjaimat ebben a félórában,
amikor szeretetem, bánatom és hálám nálad időzik.
Szívek királya,
megfeszített szereteted karolja át
gyöngé, szegény, fáradt és meggyötört szívemet.
Adj nekem bensőséges érzelmet irántad.
Ébreszd föl bennem, aminek híjával vagyok:
a részvétet és szeretetet irántad,
a figyelmet és hűséget, hogy támogassanak,
amikor szent szenvedésedről és halálodról elmélkedem.

K. Rahner

Hitéleti statisztikánk

2021. január 1-től december 31-ig

Keresztelés	124 fő
Házasságkötés	53 pár
Temetés	156 fő

Fotó: Arturo Rey – unsplash.com

Lapzártá

Következő számunk 2022. június 5-én, Pünkösdvasárnap jelenik meg. Kérjük, hogy a megjelentetni kívánt cikkeket 2022. május 15. vasárnapig küldjék el az impresszumban megadott e-mail címek egyikére, vagy személyesen adják le a plébánián. A beküldött cikkek végén szerepeljen az írás szerzője. A mellékelt képeket mindig külön fájlban kérjük, nem a szövegbe ágyazva!

A Szent Anna Főplébánia hirdetései

- **A nagybőjti bibliaórákat** (márc. 7., 14., 21., 28. és április 4.) Jézus bűnbocsátó gyakorlata tanulmányozásának szenteljük az evangéliumi iratok beszámolóí szerint.
- **Nagybőjti tartósélelmiszer-gyűjtés**

Ezzel egy ősegyházi hagyományt elevenítünk fel, hiszen az első század keresztényei a szentmisére hozták magukkal a szegényeknek szánt adományaikat. Az ő példájukat követve, kérem, április 5-ig hozzák el a vásárnapi és a hétköznapi szentmisékre tartósélelmiszer-felajánlásukat és adják le a sekrestyében vagy a plébániairodában. A legkisebb adománnyal is a felebaráti szeretet csodája valósul meg közöttünk.

A templomainkban összegyűjtött élelmiszerek nemcsak táplálékot jelentenek, hanem üzenetet is visznek magukkal, a Gondviselő Isten kézzelfogható szeretetét a nélkülöző családokba.

Ha hívjuk az adományvonalat a 1356-os telefonszámon, hívásonként 500 forinttal segítjük a Katolikus Karitászmunkáját.

Március 19-én, szombaton 9:00 és 16:00 óra között a férfiak lelkinapon vehetnek részt Nyíregyházán Sűve-

ges Gergő újságíró és televíziós műsorvezető kísérésével. A lelkinapon való részvétel mindenki számára ingyenes, de előzetes online regisztrációhoz kötött. Jelentkezni az Egyházmegyei Lelkipásztori Intézet honlapján található regisztrációs űrlap kitöltésével lehet.

Március 25-én gyermekkeresztutát tartunk templomunkban 17.15-től.

Virágvasárnap, április 10-én 15 órakor kezdődik a városi keresztút, amelynek az elején barkaszentelésen vehetünk részt a Déri Múzeum előtti téren. A városi ökumenikus keresztútjárás útvonala: Kossuth tér (Főnix szökőkút) – Csonkatemplom – Csokonai Színház – Szent Anna-székesegyház.

Virágvasárnap, nagyhétfőn és nagykedden, április 10–11–12-én, a 18 órai szentmisében lesz a nagybőjti lelkigyakorlatunk, amelyet **Dr. Bagyinszky Ágoston** ferences szerzetes, a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola rektorhelyettese fog vezetni. A szentmisék előtt már 1 órával több gyóntató fog a hívek rendelkezésére állni szentgyónásuk elvégzésében. A prédikáció alatt nem lesz gyóntatás. Ha szükséges, a szentmisék után is lesz gyóntatás.

A húsvéti szent háromnap szertartásai

NAP	ÓRA	SZERTARTÁS
NAGYCSÜTÖRTÖK	10.00	Kriszmaszentelési szentmise Nyíregyházán a társ-székesegyházban
	18.00	Püspöki szentmise a székesegyházban az utolsó vacsora emlékére.
	19.00	Virrasztás. Jeremiás siralmainak éneklése
NAGYPÉNTEK (szigorú böjt)		A nagypénteki és nagyszombati SZENTSÍRŐRZÉS egy-egy órájához feliratkozhatnak a sekrestyében.
	15.00	Az isteni irgalmasság rózsafüzére és litániája; szentsírlátogatás
	17.15 18.00	Keresztút Urunk szenvedésének ünneplése
NAGYSZOMBAT	20.00	7 órától szentsírlátogatásra betérhetünk a templomba! Húsvéti vigília és körmenet a Szent Anna utcán
HÚSVÉTVASÁRNAP		A megszokott órákban lesznek a szentmisék. A reggeli szentmise végén tartunk ételszentelést.
HÚSVÉTHÉTFŐ		Vasárnapi miserendet tartunk.

GYÓNTATÁSI ÜGYELET

Nagycsütörtök	6.30–8.30	17.00–18.00
Nagypéntek	7.00–10.00	17.00–18.00
Nagyszombat	7.00–10.00	18.30–20.00

Fotó: Grant Whitty – unsplash.com

- **Május 15-én 10 órakor ünnepeljük az elsőáldozást.**
- **Köszönetet mondok** mindazoknak, akik az elmúlt évben személyi jövedelemadójuk 1%-áról úgy rendelkeztek, hogy azt a Magyar Katolikus Egyház kapja meg. Az így felajánlott összeg arányos részét egyházmegyénk kapja, amelyből az egyházközségek különféle lelkipásztori terveinek megvalósulását tudja támogatni az egyházmegyei központ.

Kérem Kedves Testvéreinket, hogy ebben az évben is támogassák a katolikus egyház társadalmi szolgálatát adójuk egyházi 1%-ának felajánlásával. A Magyar Katolikus Egyház technikai száma: 0011. Az 1% felajánlása nem kerül külön pénzbe híveinknek, de ha elmulasztják felajánlani a katolikus egyháznak, akkor támogatásának összege az állami költségvetésből csökken.

Az előző évben egyházunk technikai számára kiállított nyilatkozat érvényes marad idén is újabb nyilatko-

zat beadásáig, vagy a beadott nyilatkozat visszavonásáig.

Az elektronikus adóbevallás tervezetének elfogadása még nem jelent automatikusan rendelkezést az 1+1%-ról. Az elektronikus adóbevallásnál az e-SZJA oldalon a két külön megjelenő ablak közül a bal oldali az adóbevallás elfogadása, a jobb oldali pedig a nyilatkozattétel az 1+1%-ról. Aki az Abev programmal tölti ki a bevallást, az 1753-as számú nyomtatvány dátummező kitöltése után aktívvá váló EGYSZA nevű lapon teheti meg nyilatkozatát.

Akiknek családi adókedvezmény miatt nincs fizetendő adójuk, azok is nyilatkozatot tehetnek az 1%-ról egyházunk javára a fenti bekezdés útmutatása szerint. A támogatás szétosztásakor ugyanis figyelembe veszik a nyilatkozattevők létszámát.

A második 1% felajánlására pedig híveink figyelmébe ajánlom az alábbi alapítványok közül bármelyiket:

A támogatás címzettje	Név	Adószám
A plébánia hitéleti tevékenysége	Szent Anna Római Katolikus Plébániáért Alapítvány	18621972-1-09 bankszámlaszám: 10702064-70815241-51100005
A Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye Karitásza	Kelet Karitásza Alapítvány	18792179-1-09
Szent László Kórus	Jubileate Alapítvány	18552519-1-09